

[Rytter.]

Urigtighed, der er ingen Begrænsning; det forlanges ikke, at det skal dreje sig om en sigtet eller en Forbrydelse, der følges af Statsadvokaten, eller at der skal foreligge Omstændigheder, som gør det sandsynligt, at det er nødvendigt at faa disse Oplysninger. Disse tre høje Embedsmænd kan endog lade aflytte, hvad en sigtet taler om med sin Forsvarer, hvis man har Lyst til det.

Noget tilsvarende kan ikke ske med Hensyn til Breve; dør har man positive Bestemmelser. I paatrængende Tilfælde kan Politiet undtagelsesvis kræve Tilbageholdelse af Breve, men højst i 3 Dage, efter at Brevet er afsendt, og saa skal der ske Indberetning til Retten. Hvis det, der bestemmes i Instruksen, var lovligt, maatte man imidlertid kunne gøre det samme over for Postvæsenet og paalægge dette en lignende Forpligtelse, saa at vi risikerede, at vore Breve blev censureret; dør vilde det for øvrigt ikke være nær saa farligt, for Manden vilde dog undertiden kunne se det, men han faar ikke et Ord at vide om Telefonaflytningen, det sker hemmeligt for ham.

Saa henviser den højtærede Justitsminister til, at der foreligger to Breve om, at det aldrig er sket. Naar det kan mere den højtærede Justitsminister at læse de to Breve op, saa for mig gerne; jeg tvivler ikke om, at det ikke er sket, men det er ikke det, Diskussionen drejer sig om. Apparatet er i Orden til, at det kan ske, det er det, vi diskuterer, denne Fuldmagt, som er givet Politiet til Aflytning. Om der saa er aflyttet endnu eller ikke, spiller en aldeles underordnet Rolle, naar det dog *kan* ske. Hvis en af de tre høje Embedsmænd i deres Nidkærhed mente, at det kunde egentlig være ganske interessant i Anledning af Valgkampen at faa at vide, hvad de forskellige Bladredaktioner telefonerer om, saa kunde vedkommende med Hjemmel i denne Paragraf sige: Vi vil have alle Bladredaktioner i Danmark aflyttet. Ministeren vil indvende, at det er sat paa Spidsen, for saadan vil man selvfølgelig ikke gøre. Jeg vil dertil svare, at jeg taler ikke om, hvad man vil eller ikke vil, for der kan komme en vanskelig Situation, hvor Ministeren vil bebrejde disse tre Embedsmænd, at de ikke har ladet den eller den Telefon aflytte. Den højtærede Minister har nemlig bragt sig selv i Salveten; den højtærede Minister burde have Ansvaret, naar der foretages et saa ekstraordinært Skridt, men Ministeren har givet

disse tre høje Embedsmænd Fuldmagt til at foretage, hvad de vil, og saa staar Ministeren godt. Foretager de noget, kan Ministeren bagefter sige: Det skulde I ikke have gjort, jeg bebrejder jer, at I har gjort det; og foretager de det ikke, kan Ministeren sige: Ja, men jeg har jo givet jer denne vidtstrakte Fuldmagt til at gøre det, hvorfor i al Verden benytter I jer saa ikke af den?

Jeg synes ikke, det er en Stilling for den højtærede Justitsminister at indtage. De tre overordnede Embedsmænd kommer her i en forfærdelig vanskelig Situation, for det er ikke for deres Fornøjelses Skyld, de faar denne Fuldmagt. De faar den for at skulle benytte den, naar de synes, at der er Grund dertil, og de kan i Nidkærhed komme til at benytte den i større Udstrækning, end det maaske er Hensigten. Jeg tvivler ikke om, at man havde de allerbedste Hensigter, da man gav denne Instruks. Den højtærede Justitsminister ved, hvorledes jeg ser paa ham, jeg er fuldstændig klar over, at Formaålet var det bedste, men det er ikke det, Spørgsmaalet drejer sig om. Spørgsmaalet er, om den Fuldmagt, der er givet her, gaar for vidt, og det gør den. Derfor mener jeg, at Ansvaret her er placeret forkert. Ministeren har placeret Ansvaret hos tre Embedsmænd, som selvfølgelig vil være mere nidkære end strengt nødvendigt for at være paa den sikre Side. Ansvaret burde ligge hos den højtærede Minister i hvert enkelt Tilfælde. (*Justitsministeren* [Steincke]: Skal jeg aflytte?). Den højtærede Justitsminister er vittig nu. Ansvaret burde ligge ikke hos disse tre Embedsmænd, men hos Ministeren, han bør i det enkelte Tilfælde give Ordre til, at der skal ske Aflytning, og ikke disse tre Embedsmænd.

Det afgørende er altsaa ikke de to Breve, som Ministeren læste op, det behøvedes absolut ikke, for hvis Ministeren havde sagt, hvordan det forholdt sig, vilde jeg have troet derpaa. Men det afgørende er den Fuldmagt, der er givet, og det er den, vi diskuterer.

Disse tre Embedsmænd har altsaa faaet en saa vidtstrakt Fuldmagt, at de kan lade alt aflytte. De kan for Eksempel lade Samtalen aflytte, hvis jeg — hvad jeg var inde paa forleden Dag — ringer vor højtærede Formand op en Aften. Eller hvis Statsministeren vil tale med en eller anden meget højtstaaende Person, kan Politiet give Ordre til, at Samtalen skal aflyttes. Man kan sige: Det sker ikke, men